

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Hájka, Ph.D., a soudců JUDr. Terezy Kučerové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jířika ve věci

žalobce: **Lipensko pro život, z. s.**, IČO 13998676
sídlem Za dvorem 1863/1, 142 00 Praha
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Svobodou, Ph.D.
sídlem Aranžérská 166, 190 14 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**
sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 01 České Budějovice

za účasti: **I) SUNNY PORT IN, a. s.**, IČO 28224094
sídlem Korunní 810/104, 101 00 Praha
zastoupena advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

II) CETIN, a. s., IČO 04084063
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha

III) Státní pozemkový úřad
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha

IV) Povodí Vltavy, státní podnik, IČO 70889953
sídlem Holečkova 3178/8, 150 00 Praha

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2025, sp. zn. ODSH 116541/2023/paha
SO, čj. KUJCK 120854/2025**

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Vladimíra Lieblová

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2025, sp. zn. ODSH 116541/2023/paha SO, čj. KUJCK 120854/2025, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Závazné stanovisko Správy národního parku Šumava ze dne 11. 6. 2024, čj. SZ NPS 05017/2024/4-NPS 06057/2024, **se ruší**.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **13 140 Kč** do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.
- IV. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I. Vymezení věci**

1. Dne 13. 2. 2023 požádala osoba zúčastněná na řízení I) – dále jen „stavebník“ – o vydání stavebního povolení na stavbu nazvanou „*Zóna bydlení a občanské vybavenosti Dolní Vltavice, SO-01 komunikace a chodníky*“ na pozemcích v k. ú. Černá v Pošumaví a k. ú. Frymburk.
2. Městský úřad Český Krumlov (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 23. 6. 2023, sp. zn. S-MUCK/12792/2023/ODSH/Is, čj. MUCK 42818/2023/ODSH/Is, tuto stavbu povolil a stanovil podmínky pro její provedení a užívání.
3. Žalovaný výrokem I. bod 1) rozhodnutí ze dne 6. 8. 2024, sp. zn. ODSH 116541/2023/paha SO, čj. KUJCK 94400/2024, změnil podmínku č. 25 stanovenou ve výroku II. rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaný dále výrokem I. v bodu 2) svého rozhodnutí doplnil výrokovou část prvostupňového rozhodnutí o výrok IV. tak, že na základě souhlasného závazného stanoviska Správy národního parku Šumava ze dne 11. 6. 2024, čj. SZ NPS 05017/2024/4-NPS 06057/2024, podle § 56 odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve vazbě na § 56 odst. 6 téhož zákona, povolil stavebníkovi výjimku ze základních podmínek ochrany pro konkrétní druhy rostlin a zvířat: bazanovec kytkokvětý (*Naumburgia thyrsiflora*) a živočichů – čmelák (*Bombus* sp.), střevlík (*Carabus scheidleri*), střevlík (*Carabus ulrichii*), svižník (*Cicindela campestris*), mravenec (*Formica fusca*), zlatohlávek (*Oxythyrea funesta*), ještěrka obecná (*Lacerta agilis*), ještěrka živorodá (*Zootoca vivipara*), ropucha obecná (*Bufo bufo*), slepýš křehký (*Anguis fragilis*), užovka obojková (*Natrix natrix*) a křepelka polní (*Coturnix coturnix*). Současně dle § 56 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny stavebníkovi uložil povinnost splnění napadeným rozhodnutím vyjmenovaných podmínek a stanovil rozsah povolené výjimky. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
4. Výrokem II. rozhodnutí ze dne 6. 8. 2024 žalovaný zamítl odvolání dvou odvolatelů jako nepřípustné (o samostatné žalobě proti tomuto výroku rozhodoval krajský soud zamítavým rozsudkem ze dne 27. 11. 2024, čj. 51 A 29/2024-65; Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl rozsudkem ze dne 2. 4. 2025, čj. 6 As 6/2025-36).
5. Krajský soud rozsudkem ze dne 19. 11. 2024, čj. 61 A 27/2024-110, výrok I. rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu v této části vrátil k dalšímu řízení. Ve zbytku žalobu tehdejších žalobců zamítl. Jako důvodnou krajský soud vyhodnotil námitku chybějícího souhlasu vodoprávního úřadu.
6. Žalovaný výrokem I. body 1) až 7) nynější žalobou napadeného rozhodnutí opět změnil rozhodnutí stavebního úřadu v části týkající se podmínek provedení stavby (podmínky č. 7, 8, 9, 10, 25, 37 a 46). Výrokem I. bod 8) pak znovu povolil výjimku ze základních podmínek ochrany pro shora uvedené rostlinné a živočišné druhy a stanovil stavebníkovi povinnost splnění specifikovaných

podmínek a rozsah povolené výjimky. Ve zbytku žalovaný ponechal rozhodnutí stavebního úřadu beze změny.

II. Žaloba

7. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 4. 12. 2025 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.
8. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí zejména v souvislosti se závazným stanoviskem Správy národního parku Šumava ze dne 11. 6. 2024, které je podle něj v rozporu s § 56 odst. 1 a 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny. Správní orgány podle žalobce neposoudily vlivy celého záměru „*Rekreační komplex s přístavištěm Dolní Vltavice*“ ve smyslu stanoviska posouzení vlivu na životní prostředí (dále jen „EIA“) ze dne 22. 5. 2020, čj. KUJCK 62145/2020, ale pouze izolovanou část (komunikace, chodníky, infrastruktura), která není samostatně využitelná, čímž použily nepřipustnou „salámovou metodu“. Tím došlo k obcházení smyslu § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť chybí komplexní posouzení přímých i nepřímých vlivů jádrové části záměru na zvláště chráněné druhy a jejich biotopy. Tento postup je podle žalobce v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 13. 12. 2018, čj. 6 As 139/2017-73). Podobně omezeně posoudil vlivy záměru i znalec prof. Bejček ve znaleckém posudku ze dne 27. 11. 2023, č. 03/2023, který byl podkladem pro vydání závazného stanoviska Správy národního parku Šumava.
9. Dále žalobce namítá nesprávné posouzení existence „jiného veřejného zájmu“ (resp. „jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu“) ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Správa národního parku Šumava podle něj dovodila veřejný zájem pouze obecně z podpory cestovního ruchu podle Programu rozvoje Jihočeského kraje a souladu záměru s územním plánem, aniž by jej konkrétně vymezila ve vztahu k posuzovanému záměru v Chráněné krajinné oblasti Šumava. Zásady územního rozvoje Jihočeského kraje sice rekreaci a sport v souvislosti se specifickou oblastí Šumava uvádějí, avšak pro územní plánování i povolování zároveň obsáhle stanovují pravidla, která naopak zdůrazňují ochranu přírodních hodnot a vyvážení těchto dvou skupin kolidujících zájmů. Postup Správy národního parku Šumava je podle žalobce v rozporu s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2017, čj. 2 As 207/2016-46, bod 18, ze dne 27. 6. 2019, čj. 4 As 89/2019-68, bod 31, nebo ze dne 12. 5. 2020, čj. 8 As 63/2018-112, bod 21, podle nichž musí být veřejný zájem konkrétně formulován a odlišen od zájmů soukromých. Žalobce zdůrazňuje, že obecné tvrzení o významu cestovního ruchu nepostačuje, zvláště v chráněné krajinné oblasti Šumava, kde je třeba prioritně chránit přírodní hodnoty (§ 25 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny). Soulad záměru s územním plánem nelze bez dalšího považovat za prokázání veřejného zájmu.
10. Žalobce dále tvrdí procesní nezákonnost spočívající v postupu žalovaného podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Krajský úřad podle něj nemohl v odvolacím řízení zhojit podstatnou vadu spočívající v absenci výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny tím, že si opatřil závazné stanovisko Správy národního parku Šumava. Tím žalobci fakticky upřel právo na dvouinstanční přezkum těchto otázek a na postup podle § 149 odst. 7 správního řádu. Postup byl navíc netransparentní, neboť žalobce nebyl řádně informován o doplnění zásadního podkladu.
11. Další námitka směřuje proti tomu, že výjimka podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny byla vydána formou závazného stanoviska podle § 56 odst. 6, ačkoli měla být vydána samostatným rozhodnutím ve správním řízení. Podle žalobce byly splněny podmínky pro plné správní řízení již vzhledem k předpokládanému zásahu do zvláště chráněných druhů, což vyplývá z dokumentace EIA. Zároveň žalobce zpochybňuje znalecký posudek, který hodnotí pouze část záměru, opírá se

o nedostatečný průzkum (jednorázová návštěva lokality v nevhodnou roční dobu dne 4. 11. 2023) a nepokrývá vlivy celé stavby.

12. Žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že napadeným rozhodnutím změnil vydané stavební povolení, a to zejména doplněním výroku o povolení tzv. druhové výjimky podle § 56 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny. Tato výjimka byla udělena na základě závazného stanoviska Správy národního parku Šumava ze dne 11. 6. 2024 a týká se zásahů do zvláště chráněných druhů podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 a 2 uvedeného zákona.
14. Žalovaný zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po předchozím zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 11. 2024, čj. 61 A 27/2024-110, přičemž obsahově navazuje na již dřívější odvolací rozhodnutí ze dne 6. 8. 2024, které obsahovalo shodné řešení otázky druhové výjimky. Závazné stanovisko Správy národního parku Šumava bylo vydáno v návaznosti na znalecký posudek, který prokázal výskyt zvláště chráněných druhů v dotčeném území, a bylo nezbytné k naplnění požadavků § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny.
15. K procesním námitkám žalobce žalovaný uvádí, že žalobce měl v odvolacím řízení dostatečný prostor seznámit se s novými podklady a vyjádřit se k nim, což však nevyužil. Pokud by tak učinil, žalovaný by postupoval dle § 149 odst. 7 správního řádu a vyžádal by si přezkum závazného stanoviska nadřízeným orgánem, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2024, čj. 9 As 52/2024-32. Postup žalovaného proto nebyl v rozporu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech.
16. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením, že výjimka měla být povolena samostatným rozhodnutím orgánu ochrany přírody. Uvádí, že otázka potřeby výjimky byla jednoznačně vyřešena až v průběhu stavebního řízení, a proto bylo namíste její povolení v tzv. integrovaném řízení dle § 56 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2023. Současně poukazuje na to, že žalobce se sám domáhal účastenství právě podle § 70 odst. 3 tohoto zákona, tedy v rámci integrovaného řízení, a díky tomu mu bylo účastenství přiznáno.
17. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Vyjádření stavebníka

18. Stavebník se ve svém vyjádření ztotožňuje s argumentací žalovaného.
19. Dále uvedl, že žalobní námitky směřují mimo předmět opakovaného stavebního řízení, které se omezovalo pouze na doplnění závazného stanoviska podle § 17 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), jehož absenci krajský soud vytkl rozsudkem čj. 61 A 27/2024-110. Námitky žalobce proti závaznému stanovisku Správy národního parku Šumava ze dne 11. 6. 2024 proto považuje za opožděné a nepřípustné, přičemž zdůrazňuje, že zákonnost tohoto stanoviska soud nezpochybnil. Žalobce zneužívá podání žaloby k obstrukcím a oddalování realizace záměru, ačkoli své námitky mohl uplatnit již dříve.
20. Podle stavebníka žalobce dezinterpretuje obsah závazného stanoviska i stanoviska EIA a nespojuje své výtky s konkrétním zásahem do svých práv. Posouzení vlivů na životní prostředí bylo podle něj provedeno řádně a komplexně pro celý záměr, nikoli metodou tzv. „salámování“. Záměr byl posouzen jako celek a stanovisko EIA pokrývá všechny jeho části.
21. K otázce etapizace stavebník odkazuje na zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní

prostředí), a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2025, čj. 6 As 104/2025-32, z nichž vyplývá, že postupné povolování částí záměru je přípustné, pokud nedochází k obcházení posouzení vlivů na životní prostředí.

22. Závazné stanovisko orgánu ochrany přírody podle § 56 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny považuje stavebník za zákonné, přezkoumatelné a věcně správné, přičemž jeho vydání v průběhu stavebního řízení je podle něj irelevantní z hlediska věcného posouzení.
23. Stavebník odmítá i námitku porušení zásady dvojinstančnosti. Zdůrazňuje, že na dvojinstančnost není právní nárok a že vady řízení lze napravit v odvolacím řízení. K tomu poukázal na § 255 odst. 1 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2022, čj. 4 As 436/2021-28, a ze dne 17. 2. 2023, čj. 8 As 24/2021-90. Doložení závazného stanoviska ve fázi odvolacího řízení tak považuje za přípustné, zvláště když žalobce měl možnost se s jeho obsahem seznámit a vyjádřit se, což neučinil.
24. Stavebník navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Právní hodnocení krajského soudu

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Krajský soud ve věci rozhodl bez jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
26. Krajský soud se nejprve zabýval zpochybněnou včasností žalobních námitek. S touto argumentací stavebníka se však neztotožnil.
27. Námitka použití tzv. salámové metody je v podstatě obsažena v bodě 4c. žalobcova odvolání ze dne 25. 7. 2023, kde žalobce namítl účelové rozdělení stavebního řízení do dvou fází (vodohospodářská část a část komunikace a chodníky).
28. Zbylé žalobní námitky pak směřují vůči obsahu závazného stanoviska Správy národního parku Šumava ze dne 11. 6. 2024 a procesnímu postupu žalovaného s tímto stanoviskem souvisejícím. Jelikož se jedná o stanovisko pořízené v rámci odvolacího řízení, nelze žalobci vytýkat, že tyto námitky neuplatnil již v podaném odvolání, a tedy že by překračovaly zákonnou koncentraci řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu. Není přitom pravda, že by předmětem „opakovaného“ odvolacího řízení bylo pouze doplnění závazného stanoviska vodoprávního úřadu. Předmět tohoto řízení vymezuje podané odvolání, a je jím tedy přezkum rozhodnutí stavebního úřadu. Jelikož krajský soud v této části rozhodnutí žalovaného zrušil (zbylá část se týkala nepřípustnosti odvolání jiných odvolatelů, což je zcela oddělená otázka), pak se žalovaný musel celým předmětem řízení zabývat znovu.
29. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že se žalobce žalobou nebránil proti dřívějšímu rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2024. Krajský soud se v rozsudcích čj. 61 A 27/2024-110 a čj. 51 A 29/2024-65 zákonností závazného stanoviska Správy národního parku Šumava ze dne 11. 6. 2024 vůbec nezabýval, neboť vůči němu nesměřovaly žalobní body.
30. K závěru o opožděnosti žalobních námitek nemůže vést ani stavebníkovo přesvědčení, že žalobce zneužívá podání žaloby k obstrukcím a oddalování realizace stavebního záměru.
31. Není ani pravda, že žalobce nespojuje své námitky s konkrétním zásahem do svých práv. V žalobě konkrétně uvedl, že byl zkrácen na svých právech „*[i] na projednání otázek týkajících se zvláště chráněných rostlin a živočichů v řádném správním řízení ve dvou instancích, [ii] na řádný odvolací přezkum otázek týkajících se zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, [iii] na řádné dokazování a zjištění skutkového stavu věci, a [iv] na soulad napadeného rozhodnutí s hmotným právem (s přihlédnutím k právním závěrům vysloveným v rozsudku NSS č. j. 7 As 144/2012-43), a to v takové míře, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci*

[aktivní žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 soudního řádu správního].“ Uvedené lze snadno propojit s jednotlivými žalobními námitkami uvedenými shora.

V.A K námitce aplikace tzv. salámové metody

32. Námitka nezákonné aplikace tzv. salámové metody není důvodná.
33. Nejvyšší správní soud v žalobcem citovaném rozsudku čj. 6 As 139/2017-73 shrnul, že „pojmem ‚salámová metoda‘ bývá neformálně označována taktika, která se v praxi používá pro strategii, kdy se kontroverzní nebo obtížné cíle a řešení, nejen ve stavebnictví při trasování silnic a dálnic, rozdělí na dílčí kroky a prosazují se postupně. Stavebník tak postupnými kroky dosáhne povolení všech dílčích částí svého záměru, který by mu však jako celek povolen nebyl. Salámová metoda je postupem, který představuje účelové obcházení zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008 – 301, nebo ze dne 18. 9. 2014, č. j. 2 As 119/2014 – 31, salámovou metodou bývá ve stavebním právu označováno i postupné rozšiřování schválených a (zdánlivě) hotových staveb, případně postupná legalizace nepovolené stavby po částech; od těchto souvisejících významů pojmu však lze nyní odhlédnout).

[113] Soudní praxe konstatuje nepřipustnost salámové metody zejména v souvislosti s liniovými stavbami (typicky stavba dálnic či silničních obchvatů), kdy poté, co jsou schváleny (a často i postaveny) neproblematické úseky liniové stavby, je vznesen požadavek na postavení posledních úseků problematických, a to za situace, kdy nezůstává prakticky žádná alternativa. Současně se v průběhu procesů ELA neprovede posouzení záměrů liniové stavby jako celku, ale posuzují se jednotlivé úseky. Takový postup je nepřipustný, realizace těchto typů staveb má totiž dopad na životní prostředí jako celek, vliv jednotlivých dílčích částí může být z hlediska zájmů ochrany přírody irelevantní. Hlavním cílem procesů ELA je zhodnotit předem různé varianty záměru, zpravidla včetně tzv. varianty nulové, tj. možnosti, že se záměr realizovat nebude (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 6 As 91/2018 – 74).

[114] O nepřipustnou salámovou metodu se jedná zejména tehdy, pokud etapizace výstavby umožní stavebníkovi vyhnout se určitým zákonným požadavkům či dosáhnout pro sebe příznivějšího výsledku (a například pro životní prostředí méně příznivého výsledku). V každém případě je vždy nutné v případě rozdělení stavby na jednotlivé etapy zohlednit jejich společnou existenci a společný dopad na zákonem chráněné zájmy. Je však třeba zároveň vzít v úvahu nutnou a logickou etapizaci výstavby, kdy zejména u rozsáhlejší výstavby zpravidla nebude z objektivních důvodů možné realizovat všechny stavby v časově blízké souvisejícím termínu. Je možné přiblížnout též k vzájemné podmíněnosti jednotlivých částí výstavby. Pokud by například nebylo možné očekávat rozumné využití první části bez částí navazujících nebo by byly všechny stavby podmíněny novým společným řešením dopravní obslužnosti, je třeba důsledně trvat na vyhodnocení společného vlivu všech etap již v první fázi výstavby. Naopak méně rigidně je možné posuzovat případy, kdy jednotlivé etapy výstavby mohou v území plnit svoji funkci zcela samostatně a ani ve vzájemném spojení nelze očekávat výrazný negativní vliv na životní prostředí. Ani v takovém případě však není možné vyhnout se posuzování tzv. kumulativních a synergických vlivů, které může vyústit až v závěr, že navazující výstavba není s ohledem na kumulativní zátěž území přípustná.“

34. Ačkoli předmětem řízení u stavebního úřadu byla pouze část celkového stavebního záměru (komunikace a chodníky), nejedná se automaticky o nepřipustný postup stavebníka.
35. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí a ostatně i samotné žaloby je patrné, že celý rekreační komplex byl předmětem stanoviska EIA ze dne 22. 5. 2020 čj. KUJCK 62145/2020. Na toto posouzení EIA pak odkazují i závazná stanoviska Správy národního parku Šumava ze dne 25. 8. 2022 a 12. 6. 2024.
36. Pokud však již došlo k takovémuto komplexnímu posouzení, pak lze jeho závěry vztáhnout i na jednotlivé části stavebního záměru. Z žalobní argumentace neplyne, v čem konkrétně by za této situace měla v případě procesu EIA stavebníkovi v důsledku rozdělení záměru na jednotlivé etapy plynout jakákoli výhoda.

37. Nedůvodné jsou pak i výtky směřující proti znaleckému posudku ze dne 27. 11. 2023. Žalobci lze přisvědčit v tom, že posudek se omezuje na zkoumání vlivu záměru „Zóna bydlení a občanské vybavenosti Dolní Vltavice, SO-01 komunikace a chodníky“. Nezkoumá tedy vliv celého rekreačního komplexu. To však není na závadu.
38. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2023, čj. 3 As 388/2021-79, dle něhož „[ř]ízení o udělení výjimky dle § 56 ZOPK je řízením zahajovaným na žádost (§ 45 správního řádu). Je to výlučně žadatel, kdo vymezuje předmět řízení a správní orgán je rozsahem podané žádosti vázán (srov. například rozsudek tohoto soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 4 Ads 108/2012 - 31, č. 2815/2013 Sb. NSS).“ Nejvyšší správní soud zcela jednoznačně uzavřel, že „[s]právní orgány nejsou oprávněny presumovat případný vliv stavby, která není vymezena v žádosti, na danou lokalitu. [...] V případě, kdy by žadatel cestou ‚salámové metody‘ zamlčel skutečný – širší (cílový) záměr, pro který by povolení deklarovaného (užšího) záměru mělo otevřít cestu, jde tento postup pouze k jeho tíži. V případě kladného vyřízení žadatelovy žádosti by mu byla udělena výjimka pouze pro záměr vymezený v žádosti, tudíž pro každý další plánovaný záměr (či jeho část) by byl žadatel povinen žádat o udělení další výjimky. Lze proto konstatovat, že za situace, kdy žadatel úmyslně rozdělí svůj záměr na etapy, staví sám sebe do riskantní situace, že bude část záměru povolena, avšak pro další část mu nebude výjimka již udělena. Rozhodnutí o výjimce je samostatným správním rozhodnutím, kterým se závazně určuje, zda konkretizovaný záměr, který hodlá žadatel učinit (v intencích jím podané žádosti), je možné z hlediska zvýšené ochrany přírody na daném území připustit. Nejedná se však o akt, který by předjímal, zda záměr bude přípustný dle stavebních předpisů, či zda mohou být uděleny výjimky pro další, navazující záměry (či etapy) v dané lokalitě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 6 As 48/2006 - 118).“
39. Tyto závěry jsou aplikovatelné i přesto, že stavebník v nynější věci nepodal žádost o udělení tzv. druhové výjimky a žalovaný postupoval z úřední povinnosti dle § 56 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném do 31. 12. 2023. Byl to totiž stavebník, kdo v žádosti o vydání stavebního povolení vymezil předmět řízení pouze v rozsahu části zamýšleného rekreačního komplexu. Je to pak také on, kdo nese případná rizika s tím spojená.
40. Krajský soud v rozsudku ze dne 26. 1. 2024, čj. 61 A 30/2022-151, dovodil, že „[r]ozsahem žádosti je předurčen i rozsah posuzovaného území a dopady na zvláště chráněné druhy, které se v něm vyskytují. To však zároveň neznamená, že by správní orgány nemohly k případným navazujícím záměrům přihlídnout v rámci hodnocení existence veřejného zájmu“. Touto otázkou se krajský soud bude zabývat níže.

V.B K námitce nedostatečného vymezení veřejného zájmu

41. Krajský soud naopak přisvědčil námitce nedostatečného vymezení veřejného zájmu.
42. Dle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny platí, že „[v]ýjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 46 odst. 2, § 49 a 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, povoluje na žádost toho, kdo zamýšlí uskutečnit škodlivý zásah orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany. V pochybnostech o škodlivosti zamýšleného zásahu lze požádat o poskytnutí předběžné informace podle správního řádu.“
43. Dle § 56 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny pak „[v]ýjimku ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů lze povolit
- a) v zájmu ochrany volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin a ochrany přírodních stanovišť,
 - b) v zájmu prevence závažných škod, zejména na úrodě, dobytku, lesích, rybolovu, vodách a ostatních typech majetku,

c) v zájmu veřejného zdraví nebo veřejné bezpečnosti nebo z jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, včetně důvodů sociálního a ekonomického charakteru a důvodů s příznivými důsledky nesporného významu pro životní prostředí,

d) pro účely výzkumu a vzdělávání, opětovného osídlení určitého území populací druhu nebo opětovného vysazení v původním areálu druhu a chovu a pěstování nezbytných pro tyto účely, včetně umělého rozmnožování rostlin,

e) v případě zvláště chráněných druhů ptáků pro odchyt, držení nebo jiné využívání ptáků v malém množství.“

44. Nejvyšší správní soud v nedávném rozsudku ze dne 12. 10. 2023, čj. 3 As 388/2021-79, přdestřel algoritmus pro posouzení udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, který rozdělil do tří postupných kroků:
 - V prvním kroku je nutné nejdříve zkoumat, zda se v lokalitě, kde je plánovaná realizace záměru, nachází památný strom, zvláště chráněné rostliny či zvláště chránění živočichové [§ 46, § 49 a § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny].
 - V případě kladné odpovědi je v druhém kroku třeba dále zkoumat, zda plánovaným záměrem dojde k zásahu do jejich biotopu, či k jejich ohrožení.
 - Při splnění i této podmínky je nutné v třetím kroku posoudit, zda je možné výjimku udělit z některého z důvodů uvedených v § 56 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, přičemž příslušné podmínky Nejvyšší správní soud vymezil v rozsudku ze dne 12. 11. 2015, čj. 10 As 2/2015-251.
45. V posledně citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny „stanovuje celkem čtyři podmínky, na jejichž základě lze výjimku z ochrany zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů udělit. V posuzované věci tedy je třeba posoudit 1) existenci jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, [...] 2) převahu takto určeného jiného veřejného zájmu nad zájmem na ochranu přírody, 3) neexistenci jiného uspokojivého řešení, a konečně, že 4) provozované činnosti neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu ohroženého druhu z hlediska jeho ochrany.“
46. Nejvyšší správní soud k tomu dále doplnil, že „[s]myslem § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, který je transpozicí čl. 16 směrnice Rady č. 92/43/EHS, o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin, je dosažení vyšší úrovně ochrany a přísnějších kritérií pro budoucí zásahy do biotopů zvláště chráněných rostlin a živočichů (§ 48 až § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny), než je tomu u obecné druhové ochrany (§ 5 téhož zákona). Žadatel o výjimku podle § 56 bude úspěšný, jen pokud splní každou z tam uvedených podmínek. Pokud je již při zkoumání prvního či druhého kroku zřejmé, že žadatel nemůže uspět, protože na jeho straně není relevantní jiný veřejný zájem, respektive ten nepřevažuje nad zájmem na ochranu přírody, je nadbytečné, aby správní orgán hodnotil splnění dalších předpokladů pro udělení výjimky.“ Z toho je patrné, že Nejvyšší správní soud v posledně citovaném rozsudku v podstatě neodlišuje mezi ochranou zvláště chráněných druhů podle věty první a věty druhé § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny (to však není pro posouzení nynější věci zásadní, neboť povolená výjimka se týká zvláště chráněných druhů chráněných vnitrostátní úpravou i některých druhů chráněných právem Evropské unie*).
47. O výskytu zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů v posuzovaném území není sporu. Správa národního parku Šumava pak v závazném stanovisku ze dne 12. 6. 2024 zcela evidentně vycházela z toho, že posuzovaný záměr zasahuje do jejich biotopu nebo je ohrožuje, jelikož bez dalšího

* V příloze IV – Druhy živočichů a rostlin v zájmu Společenství, které vyžadují přísnou ochranu směrnice Rady č. 92/43/EHS, o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin, se nachází ještěrka obecná (*Lacerta agilis*).

posuzovala naplnění podmínek třetího kroku shora uvedeného algoritmu, tj. splnění podmínek pro udělení výjimky.

48. Žalobce konkrétně zpochybnil způsob, jakým žalovaný, resp. Správa národního parku Šumava vymezili veřejný zájem na realizaci posuzovaného stavebního záměru.
49. Pojem „veřejný zájem“ není zákonem nikterak definován, a jedná se tak o jeden z typických neurčitých právních pojmů, jehož obsah a význam se může lišit s ohledem na konkrétní okolnosti každé posuzované věci.
50. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 12. 5. 2020, čj. 8 As 63/2018-112, uvedl, že „[c]o je takovým veřejným zájmem, lze v praxi vysledovat zejména z politických a zákonodárných aktů legitimních orgánů, z politického diskursu, veřejného diskursu k nejrůznějším odborným otázkám aj. Judikatura dovodila, že veřejným zájmem je, jestliže je zájmem celé společnosti nebo podstatné části společnosti (veřejnosti) a směřuje k všeobecnému blahu a dobru“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2017, čj. 2 As 207/2016-46).“
51. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „veřejný zájem (§ 56 zákona o ochraně přírody a krajiny) musí být výslovně formulován ve vztahu ke konkrétní posuzované záležitosti a musí být přesvědčivě odlišen od zájmu soukromého či kolektivního. Veřejný zájem je kategorie, která má u každého rozhodnutí svůj konkrétní obsah, jenž je spojen s okolnostmi řešeného případu. Je proto nezbytné, aby veřejný zájem byl správním orgánem výslovně a konkrétně formulován ve vztahu ke konkrétně řešené záležitosti. Je třeba jej vyvodit z právní úpravy a jejích cílů, z právní politiky a posouzením různých hodnotových hledisek podle úkolů správy v příslušných oblastech (sociální, kulturní, ochrany životního prostředí apod.) (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2013, čj. 6 As 65/2012-161, č. 2879/2013 Sb. NSS).“
52. Podstatný je pak též závěr, dle něhož „[i] pokud bude shledán veřejný zájem, jehož existence bude řádně odůvodněna, musí správní orgán přistoupit k jeho poměření s veřejným zájmem na ochraně přírody a pouze pokud první veřejný zájem převáží, lze povolení udělit. V případě vážení dvou veřejných zájmů, které jsou v kolizi, obdobně jako v případě kolize základních práv, musí správní úřad totiž nejprve řádně určit a individualizovat na konkrétní případ oba veřejné zájmy, které jsou ve hře, a poté porovnat závažnost obou v kolizi stojících veřejných zájmů s tím, že zásah do žádného z obou chráněných veřejných zájmů nesmí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva. Při řešení kolize veřejných zájmů je třeba, aby bylo zachováno maximum z obou kolidujících zájmů, přičemž by mělo být identifikováno jádro a periferie kolidujícího veřejného zájmu a z obou veřejných zájmů, které jsou ve hře, by mělo být zachováno alespoň jejich jádro (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 65/2012).“
53. Uvedené závěry jsou zcela aplikovatelné i v nynější věci. Pro její posouzení je pak podstatný především popsání požadavek na konkretizaci veřejného zájmu, se kterým správní orgány (taktéž) veřejný zájem na ochraně přírody poměřují (srov. například též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2023, čj. 9 As 99/2023-32). Tomuto požadavku žalovaný nedostál.
54. Žalovaný se v této souvislosti opíral o závazné stanovisko Správy národního parku Šumava ze dne 12. 6. 2024. Správa národního parku Šumava v něm jako veřejný zájem identifikovala zájem „sociálního a ekonomického charakteru“. Vycházela přitom z Programu rozvoje Jihočeského kraje 2021 – 2027, dle něhož má cestovní ruch pro Jihočeský kraj vysoký význam a jedná se o důležitý ekonomický rozvojový faktor, jehož význam roste. V mnoha lokalitách Jihočeského kraje představuje významný nebo i jediný směr umožňující rozvoj podnikatelských aktivit a tvorbu pracovních míst. Správa národního parku Šumava uvedla, že „[n]a území Jihočeského kraje je upřesněna specifická oblast republikového významu Šumava, která zahrnuje do svého území mimořádně přírodní a krajinářsky cenné, ale zároveň mimořádně turisticky atraktivní lokality. [...] Záměr je součástí výstavby rekreačního komplexu v Dolní Vltavici, kdy v rámci ZUR Jihočeského kraje je toto území levého břehu Lípna specifikováno jako území pro podporu cestovního ruchu a tedy i rekreaci. V územních plánech příslušných obcí (v tomto případě Obec Černá v Pošumaví a Městys Frymburk) tak byly vymezeny plochy občanské vybavenosti, které umožňují realizovat dotčený záměr.“

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Vladimíra Lieblová

55. Takovéto hodnocení krajský soud nepovažuje za dostatečné. Správa národního parku Šumava správně hodnotila celý záměr rekreačního areálu jako celek, a nikoli pouze jeho část – komunikace a chodníky. Identifikovala pak sice v nynější věci určitý veřejný zájem, avšak ten formulovala pouze zcela obecně v kontextu celého Jihočeského kraje, resp. oblasti Šumavy. K provázání takto obecně vymezeného veřejného zájmu s konkrétním stavebním záměrem nestačí poukaz na to, jakým způsobem dané území reguluje územní plán nebo zásady územního rozvoje.
56. Pro udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny je zapotřebí uvést, jak konkrétně (s ohledem na okolnosti věci) posuzovaný záměr vede k naplnění veřejného zájmu v daném místě a současně, proč je právě posuzovaný stavební záměr zapotřebí uskutečnit „*z jiných naléhavých důvodů převažujícího veřejného zájmu, včetně důvodů sociálního a ekonomického charakteru*“. Obecné pojednání o významu cestovního ruchu v rámci kraje nevypovídá o naléhavosti (sic!) potřeby stavebního záměru v podstatě nic. Správa národního parku Šumava pak neprovedla ani jakékoli odlišení popsaného veřejného zájmu od zájmů soukromých či kolektivních.
57. Závazné stanovisko Správy národního parku Šumava ze dne 12. 6. 2024 je proto v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což činí nepřezkoumatelným i žalobou napadené rozhodnutí. Jelikož nedostatky odůvodnění nelze zhojit ve vyjádření k žalobě (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2020, čj. 1 Afs 68/2020-31), nepovažoval krajský soud za účelné vyžadovat po Správě národního parku Šumava vyjádření dle aktuálního znění § 75 odst. 2 s. ř. s.

V.C K námitce porušení zásady dvojinstančnosti

58. Námitce porušení zásady dvojinstančnosti krajský soud nepřisvědčil.
59. Žalovaný k tomu již v napadeném rozhodnutí zcela přiléhavě poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS, dle něhož „*zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň je až krajní možností, jak řešit vady prvostupňového rozhodnutí zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit, a tím vzniklou nezákonnost či nesprávnost odstranit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu ekonomie řízení učinit. Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než prvostupňový správní orgán. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení bylo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé. Změna rozhodnutí nepřipadá v úvahu, pokud by připravila o možnost odvolání účastníka, kterému se v řízení ukládá povinnost, a mohla by mu tím způsobit újmu.*“
60. Žalovaný veřejnou vyhláškou ze dne 17. 6. 2024, kterou dne 21. 6. 2024 jmenovitě doručil i žalobci do datové schránky, účastníky řízení informoval o doplnění podkladů rozhodnutí a vyzval je k uplatnění práva vyjádřit se k nim. Bylo pak na žalobci, aby v této souvislosti vyvinul aktivitu a s obsahem spisu se seznámil. Pokud tak neučinil, nemůže následně namítat, že pro něj bylo rozhodnutí žalovaného překvapivé, resp. že byl jeho postup netransparentní.
61. Nedůvodná je i související námitka, dle které žalovaný znemožnil postup dle § 149 odst. 7 správního řádu, dle jehož věty první „[j]estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.“
62. Skutečnost, že žalovaný pořídil závazné stanovisko Správy národního parku Šumava ze dne 12. 6. 2024 až v průběhu odvolacího řízení, nezákonnost jeho rozhodnutí nezakládá.

63. K tomu lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, čj. 5 As 182/2017-68, dle kterého „logicky nemůže účastník řízení proti obsahu závazného stanoviska dotčeného nadřízeného orgánu (resp. jeho podkladům) brojit odvoláním, ale z povahy věci se k němu může vyjádřit právě většinou jen v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí odvolacího správního orgánu, který vede odvolací řízení a nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu a obstarání podkladů v rozsahu potřebném pro jeho rozhodnutí. Součástí takového vyjádření ovšem může také být zpochybnění některých podkladů rozhodnutí, tj. rovněž závazného stanoviska dotčeného nadřízeného orgánu a podkladů, z nichž vycházelo. Přijetí jiného závěru by bylo v rozporu se smyslem a účelem § 36 odst. 3 správního řádu; s vyjádřením účastníků řízení k podkladům rozhodnutí se musí správní orgány vypořádat, toto právo nemůže být poskytnuto jen formálně. [...] Vyjádří-li se účastník řízení k takto doplněnému podkladu, jenž řeší odborné otázky přesahující znalosti a kompetence odvolacího orgánu, pak je povinností odvolacího orgánu obstarat odpovídající odbornou reakci orgánu nadřízeného dotčenému orgánu (srov. též výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 4 As 49/2017 – 32).“ Tyto závěry lze obdobně vztáhnout i na nyní posuzovanou věc.
64. Uvedený postup je přitom postupu dle § 149 odst. 7 správního řádu v podstatě rovnocenný. Pokud by se žalobce s pořízeným závazným stanoviskem v odvolacím řízení seznámil, mohl na ně reagovat. Bylo by pak povinností žalovaného se s těmito výhradami za součinnosti příslušného dotčeného orgánu vypořádat.

V.D Námitce nesplnění podmínek pro povolení výjimky v rámci stavebního řízení

65. Námitka, dle které v posuzované věci nebyly splněny podmínky pro povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů v rámci stavebního (a nikoli samostatného) řízení, taktéž není důvodná.
66. Ustanovení § 56 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění účinném do 31. 12. 2023 stanovilo: „Zjistí-li se až po zahájení územního řízení, územního řízení s posouzením vlivů na životní prostředí, společného územního a stavebního řízení, společného územního a stavebního řízení s posouzením vlivů na životní prostředí nebo stavebního řízení, že stavebním záměrem povolovaným v tomto řízení budou dotčeny ochranné podmínky zvláště chráněného druhu rostliny nebo živočicha stanovené v § 49 nebo 50, **a tato skutečnost nebyla před zahájením tohoto řízení známa**, lze rozhodnutí v tomto řízení vydat pouze na základě závazného stanoviska orgánu ochrany přírody příslušného k povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, v němž orgán ochrany přírody posoudí splnění podmínek pro povolení výjimky uvedených v odstavcích 1 a 2 a může stanovit případné další podmínky povolení výjimky podle odstavce 3. Povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů včetně stanovení dalších podmínek podle odstavce 3 je součástí výrokové části rozhodnutí vydávaného v územním řízení, v územním řízení s posouzením vlivů na životní prostředí, ve společném územním a stavebním řízení, ve společném územním a stavebním řízení s posouzením vlivů na životní prostředí nebo ve stavebním řízení“ (důraz doplněn).
67. Žalobce poukázal na to, že dotčení chráněných druhů bylo známo ještě před zahájením stavebního řízení. Žalovaný je názoru opačného. Tak či onak ale není zřejmé (a žalobce nic konkrétního nenamítá), jak mohlo povolení výjimky rozhodnutím žalovaného na základě závazného stanoviska oproti běžnému rozhodnutí v samostatném řízení samo o sobě zasáhnout do žalobcových práv. Žalobce byl v nynější věci účastníkem správního řízení a mohl se k otázce povolení výjimky vyjadřovat. Již z tohoto důvodu nemůže být tato žalobní námitka úspěšná.

V.E Námitce vadného znaleckého posudku

68. Důvodná není ani námitka týkající se vad znaleckého posudku, kterou se krajský soud již částečně zabýval shora v souvislosti s rozsahem posuzování věci, resp. jeho omezením na část zamýšleného stavebního záměru. Žalobce však dále poukazuje na to, že znalec zvolil k návštěvě dané lokality nevhodné období, a tedy nemohl věc dostatečně posoudit.

69. Ani to však samo o sobě nemůže mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Stále totiž platí, že je odpovědností stavebníka, aby si v případě zjištění výskytu jakéhokoli dalšího zvláště chráněného druhu požádal o udělení příslušné druhové výjimky. Jak přitom plyne ze závazného stanoviska Správy národního parku Šumava ze dne 12. 6. 2024, uvedený výčet odpovídá biologickému hodnocení provedenému v roce 2019. Znalecký posudek tedy pouze potvrdil jeho aktuálnost. Ostatně žalobce ani neuvedl, že by snad výčet druhů, k nimž žalovaný výjimku udělil, nebyl kompletní.

VI. Závěr a náklady řízení

70. Pro konstatovanou vadu krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Krajský soud zrušil také závazné stanovisko Správy národního parku Šumava dle § 75 odst. 2 s. ř. s.
71. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
72. Pokud jde o procesně úspěšného žalobce, v jeho případě jsou náklady řízení následující:
- 3 000 Kč za soudní poplatek za žalobu,
 - $2 \times 4\,620$ Kč coby odměna za zastupování za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) dle § 7 bodu 5., § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif),
 - 2×450 Kč coby paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu.
73. Celkové žalobcovy náklady tedy činí částku 13 140 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.
74. Žalovaný, který neměl v soudním řízení úspěch, nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 16. června 2026

JUDr. Michal Hájek, Ph.D. v. r.
předseda senátu